

Ősz Mihajlovszkojében

[Осень в Михайловском](#)

1

Hol a gótikus fenyőkön
tűk merednek: zöld sereg,
ágak közt keleti díszben
harkályok bolyonganak.

Ott laknak a faparókás
tobozok, és lent a földből
kidagadt gomba-Szokrátesz
elmélkedik az esőről.

Kardfogú vadászkutyák
futkosnak csaholva.
Megrettent nyulak
cárbajsza fölmered.

A dombokon – e hideg
templomokban, mint apácák,
sóhajtozva járnak-kelnek
gépi varjak...

Fagyott az áfonya, ám még
felröppen egy-egy levél.
Ó, Bolygó Hollandiak, csak
madarakat riogattok.

Az egek matrózai
vitorláikat kibontják,
elrepülnek, elrepülnek
léghajóikon a darvak.

2

Már elrepült madár, levél.
Az egek – vízjelek.

Járkál üveg mögött a kócsag,
fehérben, mint egy lány, fehérben.

Tüzek.

Ezer szemmel
unottan

pislogó kandeláberek.

Egyedül vagy. És a faházban
körüldesz káz a csend.

Elszálltak méhek, vadkacsák.

Az égben – ördögök hada.

S elmásztak tegnap a csigák is
a földgolyó dióbelébe.

Magad e fa-rideg világban...

Fekete villámként szalad

a varjútoll a papíron,

és soraid sötétlenek.

A méhek a kasban, a csigák a mélyben.

A madarak szárnya lehorgad.

Hol vagytok, vándormadarak?

A mennybolt utcái kihaltak.

Lépeget bál-fehér ruhában

üvegbörtönében a kócsag,

s a homályos üveglapokra

csőrével vízjeleket rajzol.

(A [Viktor Szosznora versei](#) című kötetből. Baka István fordítása.)

← [Előző](#)
[Következő](#) →